

Николай Лилиев
Към родината

Загълхнал в безответната вселена,
плачът ти продължава да трепти.
Кому се молиш, майко вдъхновена,
сред ужаса на свойте самоти?

Кому предаваш тая скръб велика
на своята безтрепетна душа,
и аз ли пръв, отгатнал й езика,
съзнавам, че пред тебе днес греша.

Безцветен син на обезверен жребий,
с надежди мене ли облъхваш ти?
В гърди ми бий едно сърце по тебе,
безсилно твоята скръб да освети.

И възроден, аз може би последен
поднасям своя чист и беден дар:
едно сърце, което слагам бледен
пред твоя свят и непознат олтар.

КРАЙ

© Николай Лилиев

Източник: Словото

Набиране: Инна Атанасова, Галина Игнатова или Рейни

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7749>]